

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **M. R.**, zastoupena Mgr. Ing. Hanou Fojtovou, advokátkou se sídlem Stráže 3662, Zlín, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Centizio s. r. o.**, se sídlem Jaurisova 515/4, Praha 4, **II) ČSAD Uherské Hradiště a. s.**, se sídlem tř. Maršála Malinovského 874, Uherské Hradiště, zastoupena JUDr. Zdeňkou Křížovou, advokátkou se sídlem Cejl 62b, Brno, **III) Mini Mini s. r. o.**, se sídlem Tatarkova 729/10, Praha 4, **IV) obec Mistřice**, se sídlem Mistřice 9, a **V) A. R.**, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2017, č. j. 62 A 37/2015 - 125,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Obecní úřad Mistřice (dále „obecní úřad“) určil rozhodnutím ze dne 12. 9. 2014, č. j. 1/2013, že na pozemcích parc. č. X, 462, 10/2 a st. p. 11 v k. ú. X, v obci Mistřice, v prostoru obratiště linkových autobusů, existuje veřejně přístupná účelová komunikace. Obecní úřad dospěl k závěru, že byly naplněny všechny znaky veřejně přístupné účelové komunikace.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 12. 2014, č. j. KUZL - 63148/2014, zamítl odvolání žalobkyně, osoby zúčastněné na řízení I) a osoby zúčastněné na řízení III) a rozhodnutí obecního úřadu potvrdil.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu podle § 65 a násl. s. ř. s. V ní namítla, že zbudování plochy s živičným povrchem není samo o sobě vyznačením účelové komunikace, že točna nikdy neplnila funkci spojnice pro vlastníky nemovitostí, že existence točny nepředstavuje nutnou komunikační potřebu, protože tu zajišťují místní komunikace, a taktéž zpochybnila výběr a objektivitu svědků potvrzujících udělení souhlasu původními vlastníky s veřejným užíváním pozemků.

[4] Krajský soud v Brně žalobu zamítl. Dospěl totiž k závěru, že byly naplněny všechny čtyři znaky veřejně přístupné účelové komunikace: zřetelnost v terénu, spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby jejich vlastníků nebo spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo užití k obhospodařování pozemků, souhlas vlastníka pozemku dotčeného obecným užíváním a podmínka nutné komunikační potřeby.

II.

[5] Rozsudek krajského soudu napadla žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížností. Podle stěžovatelky nebyl naplněn ani jeden ze znaků veřejně přístupné účelové komunikace. Ke znaku zřetelnosti komunikace v terénu ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále „zákon o pozemních komunikacích“), stěžovatelka uvedla, že je na částech dotčených pozemků zbudována plocha s živičnou povrchovou úpravou, to je však výsledek neohlášené a nepovolené stavby. Než došlo ke stavbě živičného povrchu, nebyl dotčený úsek pro potřeby dopravy využíván. Napřed došlo ke stavební činnosti na cizích pozemcích; k vyznačení části pozemků tedy nedošlo vlivem jejich užívání, ale v důsledku neoprávněné stavby živičného povrchu. Krajský soud svým rozhodnutím umožnil legalizaci protiprávního stavu.

[6] K funkci spojení komunikace pro potřeby vlastníků nemovitostí stěžovatelka namítla, že prostor točny autobusů nebyl nikdy využíván jako spojnice jednotlivých nemovitostí pro potřeby jejich vlastníků. Točna leží na křižovatce místních komunikací, situovaných na pozemcích parc. č. X, X a X. Samotná točna byla vybudována na pozemcích parc. č. X. Funkci spojnice pro vlastníky nemovitostí plní beze zbytku samotné místní komunikace, nikoli točna.

[7] Podle stěžovatelky nebyla naplněna ani podmínka souhlasu vlastníků pozemku s obecným užíváním komunikace. Ve věci vybudování točny nebylo vedeno žádné řízení, tudíž původní vlastníci nemohli svůj nesouhlas formálně vyjádřit. Výpovědi svědků ve správním řízení fabulují skutečnosti, které svědkům nemohly být známé. Je zřejmé, že se vlastníci dotčených pozemků o stavbě točny (zhruba v roce 1965) dozvěděli až *ex post* a vzhledem k tehdejším společenským poměrům neměli ani odvahu k této stavbě na svých pozemcích cokoli formálně namítat.

pokračování

[8] Konečně stěžovatelka tvrdila, že nebyl naplněn znak nutné komunikační potřeby. Točna neuspokojuje žádnou komunikační potřebu. Pro tento účel je zcela zbytečná. Tuto potřebu totiž bezvýjimečně naplňují místní komunikace vedené na přilehlých pozemcích parc. č. X, X a X. K vybudování točny, a tím k umělému „zřízení“ účelové komunikace na části dotčených pozemků, došlo nikoliv pod vlivem nutné komunikační potřeby, ale pod vlivem neochoty řidičů ČSAD otáčet autobusy na místních komunikacích. Nutná komunikační potřeba by byla naplněna jen tehdy, pokud by v dané lokalitě nebylo možno řešit dopravní obslužnost jiným způsobem, což ovšem není tento případ. Krajský soud se tedy nedostatečně zabýval dokazováním a jeho rozsudek je stížen nesprávným právním posouzením věci. Proto stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje s napadeným rozsudkem.

[10] Osoba zúčastněná na řízení I) se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se stěžovatelkou, že nebyly naplněny podmínky veřejně přístupné účelové komunikace, a to konkrétně podmínka komunikační potřeby a podmínka spojnice pro vlastníky nemovitostí. Podle osoby zúčastněné na řízení I) totiž autobusy mohly k otáčení využít jednak obecní točny vzdálené zhruba 150 metrů a jednak je místní komunikace ve sporném místě dostatečně široká na to, aby se zde autobusy otočily. K tomuto vyjádření přiložila osoba zúčastněná na řízení I) mapku s označením jí uvedeného místa, kde se má nacházet obecní točna, a sérii fotografií, které mají dokládat, že i při zahrazeném vstupu na její pozemek byly autobusy schopné se otočit na místní komunikaci. Pozemky parc. č. X [patřící osobě zúčastněné na řízení I)], parc. č. X a parc. č. X (patřící stěžovateli) tak nebylo možné označit za veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Tyto podklady osoba zúčastněná na řízení I) předložila již krajskému soudu; podle jejích tvrzení se jimi vůbec nezabýval a zcela je ignoroval.

[11] Ostatní osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a odst. 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Podle § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je pozemní komunikací dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti.

[15] Podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je účelovou komunikací pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný

silniční správní úřad může na žádost vlastníka účelové komunikace a po projednání s příslušným orgánem Policie České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Úprava nebo omezení veřejného přístupu na účelové komunikace stanovené zvláštními právními předpisy tím není dotčena.

[16] Veřejně přístupná účelová komunikace je kategorií pozemní komunikace, k jejímuž vzniku (na rozdíl od ostatních kategorií uvedených v § 2 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích) postačuje naplnění jejích definičních znaků. Vzniká tedy přímo ze zákona a nevyžaduje se vydání správního rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2016, č. j. 9 As 141/2016 - 30). Definiční znaky veřejně přístupné účelové komunikace jsou následující:

1) jedná se stálou a v terénu patrnou dopravní cestu určenou k užití vozidly nebo chodci ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích;

2) tato cesta slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích;

3) vlastník pozemku souhlasil s jeho obecným užíváním (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, bod 33);

4) je dána nutná komunikační potřeba, takže komunikace představuje nezbytnou spojnicí pro vlastníky konkrétních nemovitostí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 213/2015 - 14, publ. pod č. 3371/2016 Sb. NSS, zejm. bod 9).

[17] Pokud jsou skutečně naplněny všechny uvedené znaky, jedná se o veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Pokud by byť i jeden ze znaků scházel, o veřejně přístupnou účelovou komunikaci se jednat nemůže. Názor vyjádřený v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2011, č. j. 2 As 44/2011 - 99, publ. pod č. 2370/2011 Sb. NSS, a ze dne 20. 12. 2013, č. j. 7 As 94/2013 - 37, že při udělení souhlasu již není třeba zkoumat též nezbytnost komunikační potřeby, byl překonán (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2017, č. j. 5 As 140/2014 - 76, publ. pod č. 3540/2017 Sb. NSS, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 5 As 140/2014 - 85, publ. pod č. 3571/2017 Sb. NSS).

[18] V nyní posuzované věci stěžovatelka zpochybňuje naplnění všech čtyř uvedených znaků.

[19] Ve vztahu k prvnímu znaku stěžovatelka namítla, že zřetelnost cesty je důsledkem jejího protiprávního vybudování, k němuž zřejmě došlo v šedesátých letech 20. století. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelka nezpochybňuje zřetelnost uvedené cesty, ale tvrdí, že plocha s živičným povrchem zde byla v uvedené době nanášena protiprávně a že teprve v důsledku nanášení živičného povrchu vznikla komunikace, která zde předtím nebyla. Tato výtku ovšem míří pouze do tvrzené protiprávnosti naplnění

pokračování

tohoto znaku, což je v rozporu s tím, že tento první znak má čistě faktickou povahu a podstatné pro jeho splnění je to, zda je dopravní cesta stálá a patrná v terénu. Jde tedy o podmínku, pro jejíž splnění je rozhodující aktuální faktická situace, nikoli způsob, jak byla nastolena. Není proto podstatné, že před nanesením živičného povrchu nebyla plocha nejprve vyšlapána či jinak používána k dopravě, jak tvrdí stěžovatelka, ani to, zda v době vzniku bylo nanesení živičného povrchu legální a legitimní či nikoli, to je totiž zkoumáno až při posuzování dalších znaků. Krajský soud přitom dostatečně prokázal, že na daném pozemku skutečně je zřetelný živičný povrch předmětné plochy komunikace a ten se zřetelně odlišuje od zbývajících plochy jednotlivých pozemků, na nichž je umístěn. Při používání od 60. let 20. století tedy jde o komunikaci stálou, zřetelně vyznačenou v terénu a od zbývajících částí dotčených pozemků odlišitelnou. Významnou roli zde – stejně jako níže při posouzení třetího znaku – přitom hraje právě dlouhodobost faktického využívání komunikace. Prvý znak je tedy zjevně splněn. Je přitom plně pochopitelné, pokud správní orgány a následně i krajský soud odmítly zasáhnout do faktického stavu využívání předmětných pozemků pro dopravní účely, tedy pro komunikační potřebu, který trvá již půl století, včetně téměř tří desetiletí v demokratickém režimu, jak bude rozebráno níže.

[20] K druhému znaku stěžovatelka uvedla, že prostor točny autobusů nebyl nikdy využíván jako spojnice jednotlivých nemovitostí pro potřeby jejich vlastníků. Točna podle ní leží na pozemcích parc. č. X, zatímco funkci spojnice pro vlastníky nemovitostí zajišťují místní komunikace situované na pozemcích parc. č. X, X a X. Zpochybnění splnění tohoto druhého znaku v posuzovaném případě úzce souvisí se zpochybňovaným naplněním znaku čtvrtého, tedy nutné komunikační potřeby. I zde totiž stěžovatelka tvrdila, že tuto potřebu naplňují místní komunikace vedené na právě uvedených přilehlých pozemcích parc. č. X, X a X. Točna naopak slouží pouze k otáčení autobusů ČSAD, které by se ovšem podle stěžovatelky i osoby zúčastněné na řízení I) mohly otáčet v jiné části obce, osoba zúčastněná na řízení I) dokonce tvrdí, že se autobusy mohou s určitým úsilím otočit i v místě zbytku nyníjší točny s vyloučením jejího pozemku.

[21] Při posouzení druhého a čtvrtého znaku se zde střetávají dvě pojetí komunikační potřeby. Podle stěžovatelky a osoby zúčastněné na řízení I) je komunikací striktně vzato pouze spojnice spojující jednu nemovitost s druhou nemovitostí nebo propojující nemovitost s ostatními pozemními komunikacemi. V daném případě, kdy k průjezdu automobilů dostačují místní komunikace situované na pozemcích parc. č. X, X a X a k otáčení autobusů může podle osoby zúčastněné na řízení I) docházet jinak či jinde v obci než na autobusové zastávce, již jejich pozemky nemusejí být součástí komunikace a nenaplnějí nutnou komunikační potřebu. Oproti tomu krajský soud v napadeném rozsudku zdůraznil, že se jedná o spojnicu pro vlastníky nemovitostí, kterou tvoří tři napojující se veřejné pozemní komunikace, z nichž jedna je silnicí III. třídy č. 49728, a že se jedná o obratiště linkových autobusů, které je využíváno širokou veřejností.

[22] Pro posouzení Nejvyšším správním soudem je klíčová právě skutečnost, že se na daných pozemcích nachází obratiště linkových autobusů, které je využíváno širokou veřejností. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž vyplývá, že pojmy komunikace a nutná komunikační potřeba nelze vnímat tak zužujícím způsobem, že by šlo vždy pouze o určitou vlastnost jednoho pozemku vztahující se k jinému pozemku, tedy že by šlo opravdu striktně vzato pouze o propojení jednotlivých pozemků, tak aby bylo zajištěno

jejich základní propojení. Tímto zužujícím pohledem by byla tato podmínka vždy splněna, a to i prostřednictvím „nepatrné“ úzké pěšiny, bez ohledu na to, jaké konkrétní nemovitosti má propojovat. Tak tomu jistě není. Takový zužující přístup totiž odhlučí od skutečnosti, že komunikace mají sloužit komunikační potřebě – tedy vzájemnému propojení – lidí, k zajištění jejich potřeb, nikoli pouze vzájemnému propojení pozemků. Jinak řečeno, když § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích mluví o tom, že účelová komunikace slouží „*ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi*“, je třeba zdůraznit, že beneficiary existence těchto komunikací nejsou samotné pozemky, ale jejich vlastníci. Tímto pohledem je za účelovou komunikaci možno označit i takovou pozemní komunikaci, která slouží komunikační potřebě širší veřejnosti tím, že vlastníkům nemovitostí v obci umožňuje přístup k jejich nemovitostem, a to včetně veřejné hromadné dopravy. Proto i pozemky, které jsou nezbytné pro přístup veřejnosti k zastávce veřejné hromadné dopravy a pro její provoz, mohou být legitimně součástí místní účelové komunikace.

[23] K tomuto názoru se Nejvyšší správní soud přihlásil již v rozsudku ze dne 19. 8. 2013, č. j. 4 As 89/2013 - 21. Zde se jednalo o místní komunikaci, která sloužila mimo jiné jako jediná bezpečná cesta pro chodce k zastávce autobusu. Nejvyšší správní soud zde shledal komunikační nutnost v takto popsané situaci: „*Stěžovatelé vyjádřili námitku, podle níž v případě jejich pozemku neexistuje komunikační nutnost, respektive že všichni vlastníci sousedních nemovitostí mají zajištěn přístup z hlavní komunikace, aniž by k tomu museli používat jejich pozemek. Správní orgány však zjistily, že tomu tak není. Celá lokalita je napojena na hlavní komunikaci I/25 prostřednictvím dvou mostků přes místní vodoteč, která předmětnou komunikaci a jí obsluhovanou lokalitu od hlavní silnice odděluje. Pozemek stěžovatelů rozděluje zhruba v polovině mezi oběma mostky předmětnou účelovou komunikaci na dvě části. Od jižního mostku vede přechod pro chodce přes zmíněnou hlavní komunikaci k autobusové zastávce. Je zřejmé, že jediná bezpečná cesta k zastávce autobusu pro vlastníky nemovitostí v severní části lokality vede právě přes pozemek stěžovatelů. Použití severního mostku k pěšímu příchodu na autobusovou zastávku bez průchodu přes pozemek stěžovatelů by znamenal pro chodce podstatné riziko, neboť (jak vyplývá ze zmíněné fotodokumentace) by museli projít několik desítek metrů po krajnici hlavní silnice, na níž je povolena rychlost do 70 km/h a není opatřena chodníkem. Průjezd pozemkem stěžovatelů je také nutný pro vozidla nad 4 tuny (např. popelářského vozu) směřující do jižní části lokality, neboť jižní mostek je osazen dopravní značkou zakazující vjezd těžším vozidlům. Z těchto zjištění podle názoru Nejvyššího správního soudu dostatečným způsobem vyplývá komunikační nutnost předmětné veřejné účelové komunikace přes pozemek stěžovatelů.*“ Jinak řečeno, soud zde shledal nutnou komunikační potřebu v situaci, kdy sice ke všem konkrétním pozemkům v dané obci byl zajištěn přístup i jinak, nicméně zde posuzovaná cesta byla nejvhodnější (zejména z hlediska bezpečnosti) pro přístup chodců k zastávce autobusu.

[24] Nejvyšší správní soud aplikuje totožný přístup i na nyní posuzovanou otázku a dospívá k závěru, že i stěžovatelčin pozemek v nyní posuzovaném případě je komunikací ve smyslu druhého znaku a splňuje nutnou komunikační potřebu ve smyslu znaku čtvrtého. Jde totiž o pozemek, který je již více než půl století využíván pro potřeby veřejné hromadné dopravy jako obratiště autobusů, tedy slouží nutné komunikační potřebě široké veřejnosti v dané obci. Stěžovatelka a osoba zúčastněná na řízení I) sice uvádějí, že by se

pokračování

autobusy mohly otáčet jiným způsobem či v jiné části obce, z jejich vyjádření ani z dokazování provedeného krajským soudem však není zřejmé, že by tyto jimi uváděné alternativní způsoby naplňovaly komunikační potřebu stejně efektivně a že by tím nebylo více než dosud zasaženo do vlastnických práv jiných vlastníků či do ústavně zaručeného práva na příznivé životní prostředí smyslu čl. 35 Listiny základních práv a svobod. Osoba zúčastněná na řízení I) sice před krajským soudem a nyní i před Nejvyšším správním soudem tvrdila, že pokud se z obratiště oddělí část dosud využívaných pozemků, autobus se na něm patrně stále dokáže otočit, z toho však neplyne, že by takové otočení na obratišti bylo stále možné i po obdobném zablokování pozemku stěžovatelky. Navíc lze jen stěží podporovat stav, kdy po půlstoletí používání pro komunikační potřebu široké veřejnosti si vlastníci jednotlivých pozemků pod obratištěm začnou vyhrazovat používání těchto pozemků pouze pro sebe a činí tím fungování veřejné hromadné dopravy stále komplikovanějším až k jeho úplnému znemožnění. Na jedné straně by jistě bylo v obdobných situacích, kdy je soukromý pozemek využíván pro nutnou komunikační potřebu v podobě hromadné dopravy, vhodnější, aby předtím, než takové využívání začne, dohodla obec či dopravce s majitelem pozemku přiměřenou kompenzací. Ostatně lze očekávat, že v mnoha případech bude vlastník pozemku právě takovou kompenzací podmiňovat poskytnutí souhlasu, tedy splnění prvku, jenž bude rozebrán v následujícím bodě. Na druhé straně však v nynější situaci nelze dost dobře přitakat takovému zasahování do pokojného stavu panujícího již několik desetiletí, o který nyní usiluje stěžovatelka a osoba zúčastněná na řízení I).

[25] Takový postup by byl spíše pochopitelný, kdyby využívání těchto pozemků pro místní účelovou komunikaci bylo svévolné a rozporné se souhlasem majitelů daných pozemků či jejich právních předchůdců. Tak tomu však nebylo. Ve správním řízení bylo dostatečně prokázáno, zejména řadou svědeckých výpovědí, že souhlas vlastníků, respektive jejich právních předchůdců, byl dán již od 60. let 20. století. Krajský soud pak komplexně přezkoumal způsob, jakým bylo splnění tohoto třetího (a zároveň posledního) znaku posouzeno, ztotožnil se s ním a plně vypořádal námitky, které stěžovatelka uplatňuje i v kasační stížnosti a které směřovaly proti výběru svědků a obsahu jejich svědeckých výpovědí. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s přístupem krajského soudu, který ve vztahu ke kritice obsahu svědeckých výpovědí připomněl, že stěžovatelka byla účastnicí správního řízení, tudíž jí příslušelo právo navrhopvat svědky, účastnit se výslechů svědků, klást svědkům otázky a vyjádřit své stanovisko, ale podle správního spisu těchto práv nevyužila.

[26] Co se konečně týče její výtky, že v době vzniku stavby obratiště neměli vlastníci pozemků, tedy i její právní předchůdci, vzhledem k tehdejším společenským poměrům odvahu k této stavbě cokoliv formálně namítat, má Nejvyšší správní soud na straně jedné pochopení pro určitý pocit subjektivní nespravedlnosti. Zároveň je však třeba připomenout, že podle setrvalé judikatury reagující právě na zásahy do vlastnického práva vzniklé v době nesvobody platí, že pokud vlastníci nemohli uplatnit své připomínky během tohoto období, měli tak učinit bezprostředně po roce 1989 (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 5 As 140/2014 - 85, publ. pod č. 3571/2017 Sb. NSS). Pokud tak právní předchůdci stěžovatelky neučinili, tedy pokud i po roce 1989 konkludentně souhlasili s tím, že na části jejich pozemků je účelová komunikace, je tímto souhlasem vázána i stěžovatelka. Jde sice o omezení jejího vlastnického práva

k pozemku a Nejvyšší správní soud chápe, že je stěžovatelka chápě úkorně, ale za situace, kdy s tímto omezením přinejmenším konkludentně souhlasili její právní předchůdci, a to i po roce 1989, nejde o omezení, jež by bylo v rozporu s ochranou vlastnického práva, jak je zaručena článkem 11 Listiny základních práv a svobod. Naopak by bylo v rozporu s veřejným zájmem, aby čtvrt století po změně společenských poměrů bylo zpochybňováno využití daných pozemků pro komunikační potřebu, jíž slouží už více než půl století. Je tedy splněn i třetí znak veřejně přístupné účelové komunikace.

[27] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že jakkoli je část stěžovatelčina pozemku na základě změn, k nimž došlo v době nesvobody, využíván pro účely veřejné hromadné dopravy, nic to nemění na tom, že toto využití již v současnosti naplňuje všechny čtyři zákonné znaky veřejně přístupné účelové komunikace.

[28] Kasační stížnost tedy není důvodná. Nejvyšší správní soud ji proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. věty poslední zamítl.

[29] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že ani žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[30] Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádnou povinnost, s jejímž splněním by byly spojeny náklady, proto též nemají právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.)

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2017

Mgr. David Hipšr
předseda senátu